

Királyhelmeci Szövetség

A KIRÁLYHELMECI ÉS PÓLYÁN-SZOLNOCSKAI
REFORMÁTUS GYŰLEKEZTEK LAPJA
2004/3

Advent - karácsony

Ezekben az áldott adventi napokban, amikor mindnyájan Jézus születésének ünneplésére készülünk, bizonyára többen emlékezetükbe idéznek egy-egy karácsonyi éneket, vagy a Jézus születéséről szóló verset. Nekem elsősorban a Megváltó születéséről szóló ézsaiási prófécia jutott eszembe, melyben a próféta a Messiás eljövendő országáról szól, ahol teljes a föld az Úr ismeretével, ahol teljes az öröm és a békesség, ahol tökéletes minden. Ezután eszembe jutnak a költő szavai: „*Advent csendben Jézust várom, szívem előtte kitérom. Jól tudom, hogy eljön hozzám. Békesség leplet terít rám.*”

Krisztus születése óta az emberek mindig gondolhattak arra, hogy a prófécia beteljesedett, hogy teljes a föld az Úr ismeretével, hogy teljes az öröm és a békesség, hogy tökéletes minden, hiszen Jézus Krisztusban maga Isten jött hozzánk, közénk, hogy Immánuel, azaz velünk az Isten. Azonban amit látunk, naponként tapasztalunk, az valahogyan egészen másról tanúskodik. Szeretetlenben meghidegülő világunkban

egyre inkább tapasztaljuk, hogy az emberek nem ismerik Istent, hogy sehol sem teljes az öröm, nincs békesség és semmi sem tökéletes. Pedig Jézus születése óta mindenki ezután vágyakozik, erre vár: a teljességre, az öröme és a békességre. Vajon miért nélkülözi az emberiség mindezt? Miért marad csupán vágy a teljesség, vagyis az Isten ismerete teljességének az elnyerése, miért hiányzik leginkább életünkben az öröm

Almási Mihályné:

ADVENTI CSENDEN

Adventi csend van.
Nincs hang, csak lélek-beszéd.
Adventi csendben
Lehullok, Uram eléd.
Adventi csendben
Csak hitem kis mécse ég,
Adventi csend van,
Köröttem mély a sötét.

Adventi csend van...
Készül-e, mondd a szíved?
Adventi csendben
Gyümölcsöt hoz-e hited?
Adventi csendben
Szunnyadsz tán? Lámpád nem ég?
Adventi csend van...
Krisztus vár éretted még.

és a békesség? Miért? Azért, mert az emberek nem ismerték meg, vagy ha megismerték, nem fogadták be Jézus Krisztust, akiben Isten teljessége öltött testet, aki örök örömmel ajándékozta meg a benne hívőket, akinek születésekor angyalok kara hirdette: „*Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát!*” Tehát a messiási prófécia beteljesedett, amit sajnos sokan nem vesznek észre. Azonban ilyenkor talán több embernek „megdobban a szíve”, és a költő szavait idézve, „advent csendben” várja Jézust. Várja, hogy békesség leplet terítsen reá is. Persze, nagyon nehéz ebben a rohanó, zűrzavaros, bűnökkel teli világban megtalálni az adventi csendet, amelyben várhatjuk Krisztust, életünk urát, lelkünk üdvözítőjét, de nem lehetetlen. Mindenki számára van lehetőség, mint ahogy kétezer esztendővel ezelőtt az agg Simeonnak és Annának is megadatott, hogy találkozzanak Krisztussal. Az evangélium tudósítása szerint ők a Lélek indíttatásából mentek a Jeruzsálemi templomba és találkoztak az Úrral. A Lélek által volt „adventi csend” az életükben. Engedjük, hogy a Lélek által legyen „adventi csend” a mi életünkben is, hogy legyen találkozásunk Krisztussal, hogy beteljesedjék a mi életünkben is a prófécia, legyen örömünk, békességünk és legyen tökéletes az életünk Isten teljességének az ismeretével a Jézus Krisztus által.

Molnár Elemér

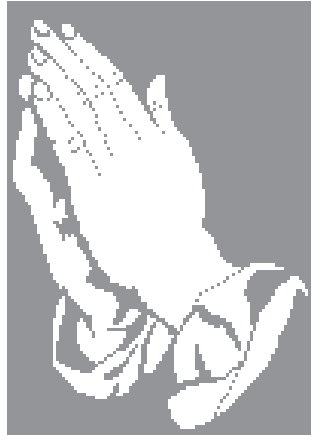
Üdvözet az olvasóknak

Most negyedszer jelenik meg gyülekezetünk lapja, a Királyhalmeci Szövétnek, hiszen egy éve annak, hogy „meggyűlt a szövétnek Királyhalmecen”, hogy megjelent az első száma e gyülekezeti tájékoztatónk. Próbára volt az akkor, és örültünk, s hálásak voltunk az Istennek, hogy nagyon sok pozitív visszajelzést kaptunk; sokan bizonygatták az újság megjelenésének szükségességét is. Még inkább örültünk, amikor olyan személyektől kaptunk visszajelzéseket, akik nem tudnak a templomba eljönni, vagy akik nem is tartoznak a gyülekezetünkhöz, ezzel is megerősítve minket, hogy szükséges ennek az újságnak a megjelentetése. Elképzelésünk szerint évente négy alkalommal szeretnénk volna megjelentetni lapunkat, azonban a 3. szám késői elkészülése miatt úgy döntöttünk, hogy a késői kiadás helyett inkább már egy adventi, karácsonyi számot vehessen most kezébe az olvasó. Reméljük, hogy a kezdeti nehézségek, gyermekbetegségek után – amin e lapnak is át kell esnie – a jövő évben is meg tudjuk majd jelentetni a Királyhalmeci Szövétneket. Ehhez azonban szükség van az Önök támogatására. Az újság ingyenes, azonban a drága nyomdai költségek miatt kérnénk azokat az olvasókat, akik tehetik, az újság mellett elhelyezett perselybe helyezték az újság támogatására, megjelentetésére szánt adományait.

Itt szeretném ismételtelen felhívni azon olvasóknak a figyelmét, és kérni azokat, akik írásukkal hozzá szeretnének járulni szövétnekünk még erősebb ragyogásához, újságunk még színvonalasabb, terjedelmesebb megjelenéséhez bátran jelentkezzenek / verssel, bizonyágtétellel, ige általi gondolatokkal.../.

Kívánunk minden kedves olvasónknak áldott adventet, békés karácsonyt és örömeinkben, sikereinkben gazdag újesztendőt.

Imádság adventben...

Vágyakozunk színed elé Felséges Isten, szomjúhozza lelkünk közelségedet, Mennyei Szent Atyánk. Boldogan zendül szívünkben az imádság magasztalásodra, mert nincsen nekünk bizodalmasabb hajlékunk tenálad és nincsen nekünk édesebb otthonunk, mintha lakozhatunk szentséged sátorában teveled együtt.

Legyen azért áldott mindörökké neved, hogy bennünket eltévedt, elesett bűnösöket nem szórtál széjjel az enyészet szeleibe, hanem mint az életnek magvát összegyűjtöttél és szent néppé, királyi papsággá tettél, hogy közülünk egy is el ne veszne, hanem szolgálatodra és dicsőségedre tetszésed szerint élne.

Mi lett volna belőlünk Istenünk, ha Egyetlenegy Szülöttedben, Megváltónkban, meg nem ismerjük az igaz világosságot, a tökéletes tisztaságot, az üdvösség útját? Mi lett volna belőlünk, ha Szentlelkeddel megszentelve, megerősítve, megvilágosítva méltóvá nem tettél volna, hogy színed előtt boldog lelkek seregével együtt néked örvendezhessünk?!

Így is úgy érezzük sokszor, hogy az idők viharos járása közben mi szegények, árvák, elhagyottak vagyunk, de akkor volnánk csak igazán árvánál árvábbak, ha az Úr Jézus Krisztusban le nem hajolt volna mihozzánk atyai kegyelmed, hogy szárnyai alá fogjon és e világ elmúló árnyékai közül az örök élet napsütésébe felemeljen.

Ahol az emberi szív még csak sejteni sem tudta, hogy merre menjen, mihez fogjon, íme a te felfoghatatlan bölcsességed megtalálta a szabadulás útját s azt adtad váltságunkra, aki neked a legkedvesebb volt, hogy így majd te is a legkedvesebb lehess minékünk, mielőttünk. Óh Atyánk soha nem tudjuk meghálálni neked ezt a boldogító kegyelmet.

Szegények voltunk, világ szegényei, elhagyottak voltunk, világ koldusai és te orcánkra derítettet az örömet, hogy szegénységünkben a te szegényeid vagyunk, árvaságunkban féltő szeretettel ölel magához megváltó irgalmad. Óh légy hát a mienk szegények Orvosa, árvák menedéke Názáreti Jézus! Tanításaiddal teremtsd újjá szívünket, hogy éretted és veled, mindenkoron áldjuk üdvösségünk Urát, Mennyei Atyánkat – Ámen!

***Ha Krisztus ezerszer is
megszületik Betlehemben, de
benned nem, te attól még örökre
elveszett maradsz.***

Pearl S. Buck

EGY TRAGIKUS KERESZTELŐ

Évekkel ezelőtt, Svédországban, egy gazdag és előkelő családban megszületett az első fiúgyermek. Igazi lutheránus módon, nagy pompával keresztelték meg a gyermeket az evangélikus templomban. Borzalmasan hideg és jeges tél volt. Az egész keresztelői sokadalom sietett az előkelő házba, ahol nagy ünnepi ebéd és meleg italok várták a rokonokat és az ismerősöket. Mivel nem volt elegendő ruhafogas, a vendégek súlyos szőrmekabátjaikat a nagy tölgyfaasztalokra dobták le, amelyek a ház folyosóján álltak. Mindannyian vidámak voltak, ettek és ittak, dohányoztak és fecsegték, hiszen különösen szép nap volt ez: megszületett az első gyermek. De valóban, hol van tulajdonképpen a csöppség? Nagy zavar támadt, senki sem tudta. A szülőknek annyi dolga akadt az ételekkel és az ünnepség lebonyolításával, hogy nem tudtak törődni a gyermekkel. Néhány alkalmazott vette magához a mőzeskosárban fekvő gyereket. De hová tették a kosarat? Hiszen mindegyiküknek segítenie kellett az ünnepi ebédnél. Riadtan kutatták át az egész házat, végül turkálni kezdtek a kabátok között is, amelyeket a vendégek a hosszú, régi tölgyfa asztalokra dobtak le. Döbbenet találtak meg ott a kosarat a gyermekkel. A nagy sietségben senki sem vette észre, hogy az apróság ott fekszik a kosárban. Így a vastag kabátok megfojtották a csecsemőt, a kicsi halott volt. Rettenetes, hogy ilyen kegyetlen és borzasztó dolog megtörténhetett. A nagy ünnepség és elfoglaltság volt az oka annak, hogy a gyerekekről teljesen elfeledkeztek, s közben a halálát okozták!

Az úgynevezett keresztyének legnagyobb része ilyen módon "ünnepli" a karácsonyt. A tulajdonképpenit elborítja más, a Tulajdonképpenit, akiről végső soron szól az egész, már régen elfelejtették, és kirekesztették, és tudni sem akarnak Róla. Nélküle "ünnepelnek" - egyenesen a pokol felé. Hívő emberként nagyon határozottan el kell zárkóznunk ettől a világias "karácsonyozástól", szellemben és igazságban kell gondolnunk szeretett Üdvözítőnk emberré válására, és egyedül Neki kell adnunk az életünk feletti uralmat.

HERMANN METTEL ÉS A VÖLEGÉNY VÁRÁSA

Az ismert evangélistát és prédikátort, Hermann Mettel (1879-1956) már gyermekkorának egyszerű élményei is újra meg újra arra emlékeztették, hogy Urára és Királyára várva állandó készenlétben éljen. Volt egy idősebb nővére, aki eljegyzett menyasszony volt. A völegény időről időre írt a menyasszonyának, és időnként eljött meglátogatni őt. Minden ilyen látogatást előre bejelentett egy levélben. Ha a fiatal menyasszony ilyen levelet kapott, túláradóan boldog volt. Minden érzésével és gondolatával a völegény jövetelének élt, és alig tudta kivárni az időpontot, amikor ő végre megérkezett. Hermann Mettelnek azonban több fiútestvére is volt. Ez a kis fiúcsapat nem ritkán ugyancsak próbára tette az idősebb nővért, akinek nem volt könnyű dolga, ha el akart bánni az agyafúrt és dörzsölt kis fickókkal. Ők ugyanis ott ingerelték és bosszantották nővérüket, ahol csak tudták. Ha azonban egy olyan levél jött, amelyben a völegény hamarosan várható látogatását jelentette be, a várakozó menyasszonyt többé nem lehetett kihozni a sodrából. Újra meg újra végigolvasta jegyese levelét, és számolta a napokat és az órákat az eljöveteleig. Ezt az öccsei természetesen nem értették, csodálkoztak nővérük különös viselkedésén, de miután fáradozásait egy idő múlva sem koronázta siker, végül felhagytak azzal, hogy valahogyan bosszantsák vagy idegesítsék. A menyasszony völegénye várásában élt - és a földi dolgok felett állt. Bensőjében egy egészen más világban élt. A völegény várása olyan erős volt, hogy a körülötte zajló földi és családi események aprónak és semmiségnek tűntek.

Ezt a családi élményét gyakran elmesélte Hermann Mettel, amikor arról prédikált, hogy a hívőknek készen kell állniuk Jézus Krisztus visszajövetelére. Ha mi az Úr Jézus menyasszony-gyülekezeteként a mennyei vőlegényt várjuk, akkor a kis dolog számunkra egészen kicsi lesz, a lényegtelen teljesen lényegtelen, a múlandó értéktelen és a földi mellékes. Szívünk az eljövendő vőlegénynél, a mi Urunk Jézus Krisztusnál van! Zakariás próféta üzenete arra bátorít bennünket, hogy égő várakozásban éljünk, hogy ami Üdvözítőnket, a Jézus Krisztust megérkezésekor megfelelő módon tudjuk fogadni. Boldogok vagyunk, ha ilyen készenlétben élünk; ez megváltoztatja a mindennapjainkat, és teljesen megújítja naponkénti hitbenjárásunkat!

Joachim Langhammer

Gyülekeztünk életéből

Szeptember 19-én, a délelőtti istentiszteleten köszöntöttük Feké Ferenc gondnoktestvérünket 80. születésnapja alkalmából. Ez alkalomból egy emléklapot is átadtunk, melyre az egyházunk címerében is olvasható igevers került: *Légy hű mindhalálig és néked adom az életnek koronáját* /Jel 2,10/. Gondnoktestvérünk további életére, az Úr szőlőjében, az egyházban végzett szolgálatára – ez úton is – Isten gazdag áldását kérjük.

Szeptember 26-án a II. Bodrogközi Kulturális Fesztivál keretén belül ökumenikus istentiszteletre került sor gyülekezetünkben. Az istentiszteleten a helyi segédlelkész mellett Vakles Attila görög-katolikus plébános igeolvasással, valamint Szalay László római katolikus plébános igehirdetéssel szolgált.

November 1-én, a Hősök terén tartott ökumenikus istentiszteleten emlékeztünk elhunyt szeretteinkre.

November 27-én a Fiatal Reformátusok Szövetsége gyülekezetünkben ifjúsági délutánt szervezett. Ezen áldott alkalmon a Jeremiás siralmi alapján arra a kérdésre kerestük a választ, hogy mi a jó: mi a jó Istennek és mi a jó nekünk. Ezen az alkalmon a játékok, a beszélgetések mellett fontos szerep jutott az éneklésnek, a zenének is, hiszen a közös

éneklések mellett *A hit hat!* nevű (keresztyén könnyűzenét játszó) zenekar is bemutatkozott. Az ifjúsági napra más gyülekezetekből is érkeztek, de úgy vélem, hogy ez ifjúsági délutánt bezáró istentisztelet után mindenki megelégedéssel, feltöltekezve, Istenhez is közelebb kerülve indulhatott hazafelé. Legyen Istené a dicsőség, ezért az áldott alkalomért.

Gyülekezeti házát építünk

Hálaadással a szívünkben jelenthetjük az olvasók előtt, hogy ebben az évben – Isten segítségével – eleget tudtunk tenni a címben foglaltaknak, vagyis el tudjuk mondani: gyülekezeti házat építünk. A gyülekezet tagjai hétről-hétre, alkalomról-alkalomra láthatták, hogy miként haladtunk a munkálatokkal, s véleményünk szerint megelégedéssel nyugtázhatták, hogy épül a gyülekezeti otthon. Egy évvel ezelőtt még arról adtunk hírt, hogy a gyülekezet presbitériuma, majd az egész gyülekezet elfogadta a gyülekezeti ház építésének szükségességét, s határozatot hozott annak építéséről. 2003. október 7-én kezdtük meg a munkálatokat a beépítendő terület kitakarításával, és amint azt tudják is, még az elmúlt évben elkészültünk az alapozással. Így megújult erővel kezdhettünk a munkálatokhoz ebben az esztendőben. Istennek legyen hála tető alá került az épület, és az épületbe belépő már láthatja, sejtethi, hogy az építkezés befejeztével miként is fog kinézni a gyülekezeti házunk, hogy milyen elképzeléssel, milyen céllal lett ez épület megtervezve. A közfalalak megépítésével láthatóvá váltak azok a helyiségek is, amiket eddig talán csak a tervező, vagy a tervrajzot megtekintő emberek képzelhettek el.

Épül a gyülekezeti ház Királyhelmeceken, s ha megkérdezzük minket, hogy hol, s ki építi, akkor bizony nagyon pontosan el tudjuk mondani, hogy a lelkészlak mellett épül, így és így fog kinézni, és erre meg erre tudjuk majd használni. Épül az épület, de vajon csak az építőelemek rakódnak egymásra, vagy mi is érezzük, megéljük, hogy milyen nagy dolog az, hogy elkezdhattuk a munkálatokat, hogy tető alá került az az épület, amiről eddig csak beszélni tudtunk, amiről eleink is csupán álmodni mertek. Bizony nagy dolog, hogy az Isten megengedte ezt nekünk, hogy már nem a politika csinálóin múlik, hogy egy épület az Isten dicsőségére épüljön. Nagy dolog, hogy a lelkészlak és a templom rendbetétele után eljuthatott idáig a gyülekezet. Nagy dolog, hogy most mi, a mi nemzedékünk léphetett azon építők sorába, akik az Isten dicsőségére építenek. Nagy dolog, hogy városunkban a templomépítők, az iskolaépítők után most nekünk engedte meg az Úr, hogy hozzákezdjünk ehhez az építkezéshez. De vajon mi is érezzük ennek a felelősségét, vagyis a mi szívünkben is épül az épület, vagy csak a külsőségekben éljük meg az építkezést. Vasárnaponként elmegyünk az épület mellett, nyugtázzuk az elvégzett munkát, az előbbre haladást, de valahogy lelkiekben még mindig csak a határozatnál tartunk, hogy igen, lesz egy épülete a királyhelmecei gyülekezetnek. Egy pár sorral ezelőtt azt írtam, hogy újult erővel kezdtünk a munkálatokhoz ebben az esztendőben, csak valahogy a lelkesedés

hagyott alább. S talán azért, mert csak külsőleg épül az épület, s nem építjük a lelkünkben is ezt a gyülekezeti otthont. Még mindig nem számolunk vele, még mindig nem tekintjük a magunkénak, az utódainkénak, még mindig nem azt látjuk, hogy milyen lehetőségek teremődnek majd meg az építkezés befejeztével. Talán ezért is van az, hogy a gyülekezet által elfogadott és megszavazott épület építésében a vártnál kevesebben vették ki a részüket (akár fizikai, akár anyagi hozzájárulás tekintetében). Mintha sokan ekképpen gondolkodnának: ehhez a gyülekezethez tartozom, de csak építsék az épületet; vannak elegen, akik csinálják, akik ráérnek; vannak sokan, akik többet tudnak ráfordítani, mind az idejükből, mind a javaikból mint én. Pedig visszatekintve a mögöttünk levő hónapokra azt kell látni, hogy bizony nem sokan vannak, hogy lehetnének többen is. Sokszor olvassuk, s mondjuk a Zsoltáros szavait: *Ha az Úr nem építi a házat, hiába dolgoznak azon annak építői.* Az idén velünk volt az Isten, s bizony megsegített minket, amit az építkezés előrehaladtán is látni, de sokszor akarva akaratlanul is az az érzés kerített hatalmába, hogy mi, a gyülekezetünk elvárja, hogy az Isten építse a házat, adja meg a szükséges anyagi és fizikai feltételeket, csak valahogy az építők nem dolgoznak azon.

E kissé keserű szavak ellenére is hálásak vagyunk az Istennek, s hálásak vagyunk mindazoknak, akik jöttek, segítettek (akár csak egy napot is), akik anyagiakkal támogatták az építkezést (akik téglajegyet vásároltak). Köszönjük mindenkinek, akik ebben az évben is szívügyüknek tekintették az építkezést, akik imádságaikban hordozták a munkálatokat. Sámuellel együtt mi is elmondhatjuk, hogy *mindedig megsegített minket az Úr*; megsegített, hiszen az ez évre tervezett munkálatokat el tudtuk végezni. Legyen mindezért Övé a dicsőség, s hála, és legyen miénk a reménység, hogy a jövő évben is lesznek, többen lesznek azok, akiknek lelkében, szívében is megindul az építkezés, s akik magukénak is érzik majd ez épületet, ami majd áldozatvállalásukban is megnyilvánul.

Molnár István

*Tegyünk mindent az Isten kezébe.
Hagyjunk mindent az Isten kezében.
Vegyünk mindent az Isten kezéből.*

Egy parasztházon álló mondás.

GYERMEKEK GONDOLATAI

*A hittanos gyermekek gondolatai arról,
hogy mit jelent számukra Jézus:*

- Isten és Jézus számomra és nem csak számomra, de mások számára is valamilyen kapaszkodót jelent, amely segít a nehéz pillanatokban. Tudom, hogy ez nem helyes, de azt hiszem ezt mindenki későn veszi észre. Jézus értünk halt meg és támadt fel újra, de ezt mi nem értékeljük, úgy ahogy kellene és ez bánt. Az emberek többnyire csak akkor lesznek igazán vallásosak, mikor valami nagy baj történik.

- Jézus számomra szabadítót jelent. Minden hívő Jézusban hisz és neki él. Jézus mindenkit megszabadított a bűntől.

- Számomra Jézus a bűnbocsánatot és a megváltást jelenti. Sokszor már segített nekem a bajban. Akkor is ott volt mellettem, amikor örültem. Este, amikor lefekszem általában akkor szoktam hozzá imádkozni, mert ilyenkor úgy érzem, hogy csak Ő hallja, amit szeretnék neki elmondani, olyan dolgokat is, amiket nem mondanék el másnak.

- Jézus azt jelenti, hogy megváltó, nagyon szeretem őt, mert feláldozta magát a kereszten hitvány emberekért. Jézus megbocsátja a bűneinket, ezért gyakran fordulok hozzá. Hittan órán sokat tanulunk róla; nekem a megtestesült jóságot és önfeláldozást jelenti.

- Jézus számomra a megváltót jelenti. Meghalt értünk a keresztfán, és ezzel megváltott a bűneinktől. Csak egy dolgot kell tenni, hogy megváltsa bűneinket – el kell Őt fogadni mint Istent, mert aki nem fogadja el mint Istent, az nem üdvözülni és a kárhozatba megy.

Ünnepi alkalmaink

December 24 - Szenteste

15:00 - Pólyán

17:00 - Királyhelmece

Az istentisztelet után ünnepi műsort mutatnak be a gyermekek.

December 25 - Karácsony I. napja

9:00 - Pólyán, úrvacsoraosztással

10:30 - Királyhelmece, úrvacsoraosztással

14:00 - Pólyán (legátus szolgál)

15:00 - Királyhelmece (legátus szolgál)

December 26 - Karácsony II. napja

9:30 - Pólyán (legátus szolgál)

10:30 - Királyhelmece (legátus szolgál)

13:30 - Szolnocska (legátus szolgál)

15:00 - Királyhelmece (legátus szolgál)

December 31 - Óév este

15:00 - Pólyán

17:00 - Királyhelmece

2005. január 1. - Újév napja

9:30 - Pólyán

10:30 - Királyhelmece

15:00 - Királyhelmece

A betegek és idősek részére háznál is kiszolgáljuk az úrvacsorát. Az úrvacsorával élni kívánók igényüket

Királyhelmecei Szövetség

A királyhelmecei és a pólyán-szolnocska református gyülekezetek lapja.

A lelkesítési hivatal címe: Templom sor 13, 077 01 Királyhelmece

Tel.: 056/ 63 219 72

E-mail: molnaristi@freemail.hu

<http://www.mojweb.sk/kre>

Kéziratokat, javaslatokat szeretettel várunk, a szerkesztés jogát fenntartjuk!